

Ἐπινόησε τὸ διάστημα  
Νὰ βάλει μέσα τὶς ἀποδείξεις του  
Καὶ τὸ χρόνο νὰ κρατᾷ τὶς ἀποδείξεις του  
Καὶ τὸν κόσμο νὰ βλέπει τὶς ἀποδείξεις του

Ὅλα ὅσα ἐπινόησε  
Δὲν ἦταν τόσο ἀνόητα  
Οὔτε τόσο μικρά  
Ἀλλὰ ἦταν φυσικὰ λανθασμένα

Μποροῦσε νὰ ᾽χε γίνει ἀλλιῶς;

## ΚΕΦΑΛΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἐνα κομμένο κεφάλι  
Ἐνα κεφάλι μ' ἓνα λουλούδι ἀνάμεσα στὰ  
δόντια του

Πλανιέται γύρο στὴ γῆ

Τὸ ἀπαντάει ὁ ἥλιος  
Τοῦ ὑποκλίνεται  
Καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του

Τὸ ἀπαντάει τὸ φεγγάρι  
Τοῦ χαμογελάει  
Καὶ δέ σταματᾷ τὸ δρόμο του

Γιατὶ γρυλλίζει τῆς γῆς  
Δὲ μπορεῖ νὰ γυρίσει πίσω  
Ἢ νὰ φύγει γιὰ πάντα;

Τ' ἀνθισμένα του χεῖλη θὰ ξέρουν

## ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΗΤΡΑ

Ἐνα φλογερὸς δράκοντας μέσα στὴ μήτρα  
Μέσα στὸ δράκοντα μιὰ κόκκινη σπηλιά  
Μέσα στὴ σπηλιά ἓνα ἄσπρο ἀρνάκι  
Μέσα στὸ ἀρνάκι ὁ παλιὸς οὐρανὸς

Θρέψαμε τὸ δράκοντα μὲ γῆ  
Θέλαμε νὰ τὸν ἡμερώσουμε  
Καὶ νὰ κλέψουμε τὸν παλιὸ οὐρανὸ

Ἀπομείναμε χωρὶς γῆ  
Δὲν ξέραμε ποῦ νὰ πᾶμε μετὰ  
Ἀνεβήκαμε στὴν οὐρὰ τοῦ δράκοντα

Ὁ δράκοντας μᾶς κοίταξε ἀγριεμένος  
Μᾶς τρόμαξε τὸ ἴδιο μᾶς τὸ πρόσωπο  
Μὲς στὰ μάτια τοῦ δράκοντα

Πηδῆσαμε μέσα στὰ σαγόνια τοῦ δράκοντα  
Ζαρῶσαμε πίσω ἀπ' τὰ δόντια του  
Καὶ περιμέναμε τὴ φωτιά νὰ μᾶς σώσει

## Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ

Ἐπρεπε νὰ πεθάνει Ἄνε  
Τ' ἄστρα ἦταν πιὸ κοντὰ του  
Κι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους

Τὸν ἔφαγαν Ἄνε τὰ μυρμήγκια  
Φανταζόταν πῶς τ' ἄστρα

Γεννήσαν τὰ μυρμήγκια καὶ τὰ μυρμήγκια τ'  
ἄστρα

Κι ἔτσι γέμισε τὸ σπίτι μὲ μυρμήγκια  
Οἱ οὐράνιες πόρνες του Ἄνε  
Τοῦ στοιχίσαν τὴ ζωὴ  
Καὶ κάτι ψίθυροι μιλοῦν γιὰ ἐγχειρίδιο  
Μ' ἀνθρώπινα ἀποτυπώματα

Ἀπλούστατα βρισκόταν ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸν  
κόσμο Ἄνε  
Ἦταν φευγάτος γιὰ νὰ βρεῖ τὸ ἡλιολόλουδο  
Ὅπου ἀπαντιοῦνται τὰ μονοπάτια  
κάθε καρδιάς καὶ κάθε ἄστρου

Ἐπρεπε νὰ πεθάνει Ἄνε

## ΤΙΠΟΤΑ

Τίποτα ἀποικοιμήθηκες  
Κι ὄνειρεύτηκες πῶς ἦσουν κάτι

Κάτι ἔπιασε φωτιά  
Ἢ φλόγα συστρεφόταν  
Τυφλὲς ἀγωνίες

Εὐπνησες τίποτα  
Καὶ ζέστανες τὴν πλάτη σου  
Στὴ φλόγα τοῦ ὄνειρου

Δὲν εἶδες τὶς ἀγωνίες τῆς φλόγας  
Ὀλόκληρους κόσμους ἀγωνίες  
Ἢ πλάτη σου εἶναι μυωπικὴ

Τίποτα κοιμήθηκες πάλι  
Κι ὄνειρεύτηκες πῶς ἦσουν τίποτα  
Ἢ φλόγα ἔσθισε  
Οἱ ἀγωνίες τῆς δεχτήκανε τὴν ὄψη τους  
Κι ἔσθισαν κι αὐτὲς πανευτυχῆς

## ΤΟ ΕΝΑ ΚΟΚΚΑΛΟ ΣΤΟ ΑΛΛΟ

### ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ

Ἐτσι εἶναι πιὸ καλὰ  
Ξεφύγαμε ἀπ' τὴ σάρκα

Τώρα θὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε  
Πῆς κάτι

Θὰ ἤθελες νὰ εἶσαι  
Τῆς ἀστραπῆς ἢ ραχοκοκκαλιά

Πῆς κι ἄλλο τίποτα

Τι νὰ σοῦ πῶ  
Λεκάνη τῆς θύελλας

Πῆς τίποτα ἄλλο

Δὲν ξέρω τίποτα ἄλλο  
Πλευρὲς τ' οὐρανοῦ

Δὲν εἴμαστε τοῦ ὁποιοῦ νὰ ᾽ναι τὰ κόκκαλα  
Πῆς κάτι ἀλλιῶτικο